

Abstrakt

Cílem práce je přiblížit na základě dotazování pamětníků z řad žurnalistů každodenní agendu a pracovní rutiny českého novináře zaměstnaného v denním tisku v letech cca 1965-74. Stěžejním problémem je zkoumání míry vnějšího institucionálního tlaku na novináře v kontrastu s autocenzurou, touto optikou je práce novináře na přelomu šedesátých a sedmdesátých let nahlížena. Tzv. pražské jaro je chápáno jako mezník, který rozděluje práci na tři výchozí pozice: „období tání“ před rokem 1968, období relativní svobody slova od ledna 1968 do poloviny roku 1969 a období následující, ohraničené stabilizací normalizačního režimu v první polovině sedmdesátých let.